

EEN KERSTVERHAAL UIT PROVENCE.

DE DUIVEN VAN ALICE.

Naar het Fransch, bewerkt door N. BASENAU—GOEMANS.

Met illustraties van ADRI ALINDO.

Alice, het dochtertje van den wever, stond voor de deur van haar huisje met haar duiven om zich heen. Het dorpje Maussane in Zuid-Frankrijk, telt vele mooie duiven, maar de duiven van Alice waren toch de mooiste van allen. Zij liepen te trippelen, terwijl zij met hun kopjes draaiden en hun borst opzetten in den zonneschijn, die als een gouden waas over hen heen viel, en hun slanke, bewegelijke halzen en toegewoven vleugels schitterden in alle kleuren van den regenboog, in purper, roze, blauw en grijs.

Maar van al die duiven waren alleen Blanche en haar maat Blanc spierwit, en deze twee had mijnheer de pastoor dan ook uitgekozen om te worden meege; dragen in de Processie voor de aanbidding der Herders op het Kerstfeest, om het kindeke Jezus te eeren.

Deze duiven van Alice waren niet alleen mooi, maar ook bijzonder tam en zij zaten op haar schouders en aten uit haar hand, wanneer zij ze riep.

Terwijl Alice temidden van haar lievelingen stond, kwam „Monsieur le Docteur” de nauwe straat van Maussane door, en bleef staan om ze te bewonderen.

„Monsieur le Docteur” was een groot man, die uit Lyon was gekomen om een week door te brengen in Maussane. Van hem werd in het dorp verteld, dat hij reeds menigmaal blinde menschen het gezicht terug had gegeven.

Blinde Barbara, die tegen den muur van haar huisje geleund zat te breien, had geduldig gezucht, als zij die verhalen hoorde. Zij dacht, dat als zij maar geld had om het te kunnen bekostigen, deze groote geneesheer haar misschien ook weer ziende zou kunnen maken. Maar, daar zij héél arm was, wist zij zeker dat er niets aan te doen was en zij blind zou moeten blijven.

Ook al was hij zulk een bekend en beroemd man, toch was „Monsieur le Docteur” een bijzonder vriendelijk mensch en hij maakte dikwijls een gemoedelijk, gezellig praatje met de inwoners van Maussane.

Zoo stond hij ook nu weer bij Alice en trachtte de duiven ook uit zijn hand te doen eten en waarlijk het gelukte. Eerst plaatste één duif zich op zijn schouder, toen een tweede en even later pikten zij de erwten uit de hand die hij hun toestak.

Blanche en Blanc bewonderde hij het meest van allen en voor hij verder ging, zeide hij tot Alice: „Misschien zou je die twee witte duiven wel aan mij willen verkoopen, kindje. Ik heb een dochtertje Angélique thuis en zij heeft reeds zoo dikwijls

gevraagd om een paar witte duiven. Zij zou zoo blij zijn, als ik deze twee voor haar meebracht. Ik zal je er een flinke som geld voor geven."

Maar vlug schudde Alice haar hoofd. „Nee, heusch niet, Monsieur le Docteur, dat kan onmogelijk," antwoordde zij. „Ik heb die duiven gekregen van mijn neef Gaspard, die ze dit voorjaar voor me meegebracht heeft uit de bergen van Amergue. En dan ziet U, behalve daarom en dat ik zooveel van ze houd, is er nog een reden waarom het niet kan. Mijnheer de Pastoor heeft ze uitgekozen onder alle duiven van het dorp, om door de herders te worden megedragen in de Processie bij het groote Kerstfeest, dat wij hier altijd vieren."

Toen begreep „Monsieur le Docteur" dat het onmogelijk was en trachtte haar dan ook niet verder te overreden.

Menigmaal stond „Monsieur le Docteur" ook stil bij 't muurtje, waar blinde

Barbara zat te breien en maakte een praatje met haar. Op den dag vóór zijn vertrek sprak hij ernstig met haar over haar oogen. „Het is volstrekt niet onmogelijk Barbara, dat je 't gezicht terug kan krijgen. Als je maar in Lyon wil komen in mijn kliniek en je aan mijn zorgen wil toevertrouwen, dan zullen we zien of er iets aan te doen is. Het behoeft je niets te kosten."

Blinde Barbara dankte hem hartelijk, maar zij antwoordde er niet veel op. Zij wist heel goed dat Lyon heel ver weg was, en dat zij niet de middelen bezat om die dure reis te betalen. Maar hierover repte zij geen woord tot „Monsieur le Docteur". Al-

leen aan Alice vertrouwde zij toe, toen deze naast haar kwam zitten, wat de goede dokter haar had gezegd en beloofd.

„Wat zeg je, riep Alice uit, „heeft hij gezegd dat hij je misschien weer ziende kon maken! Maar dan moet je gaan Barbara, natuurlijk moet je gaan; als je weer kunt zien kan je weer mooi kantwerk maken, zooals je dat vroeger deed, en dan behoef je niet eeuwig en altijd stil te zitten breien, breien, breien. Had ik maar geld genoeg voor de reis naar Lyon, dan kreeg je het dadelijk om naar den grooten „Monsieur le Docteur" te gaan."

Blinde Barbara schudde van neen. „Ik kan geen kant meer maken," zeide zij rustig. „Ik kan alleen nog maar kousen breien voor de herders. Het is niet veel, maar toch zegt mijnheer de pastoor, dat hoe nederig ons werk ook is, als wij 't met liefde doen, is Jezus toch tevreden over ons."

Dien avond, toen Alice haar duiven nakeek, die in kringen door de lucht vlogen en schitterden tegen het licht der ondergaande zon, dacht zij er aan, dat Monsieur le Docteur zoo graag Blanche en Blanc zou willen meenemen voor zijn dochtertje

Angélique. En plotseling schoot het haar te binnen, dat zij nog dienzelfden middag aan blinde Barbara had gezegd, dat als zij maar het geld had voor de reis naar Lyon, zij het haar met vreugde zou geven. Zij hield zooveel van Blanche en Blanc dat alleen zal bij de gedachte van hen te moeten scheiden, haar de tranen in de oogen kwamen. Maar van Barbara hield zij ook veel, en als zij het gezicht terug kreeg dan behoefde zij niet langer in het duister te zitten en altijd te breien, omdat zij niets anders kon doen. Misschien zou „Monsieur le Docteur” wel zóóveel voor haar duiven willen geven, als de reis naar Lyon kostte.

Moet ik ze dan niet verkoopen terwille van Barbara? vroeg zij zich af. Ja, natuurlijk. Maar wacht even. Deze twee duiven moesten immers deel nemen aan de Processie der herders. Daar moet ik eerst over gaan spreken met mijnheer de pastoor. Zonder aarzelen haastte Alice zich in het schemer-donker naar het huis van den pastoor. Deze luisterde ernstig naar alles wat Alice hem vertelde en bleef even in gedachten verzonken zitten.

Angstig hief Alice haar oogen naar hem op en zei: „Maar het is voor die arme blinde Barbara, misschien zal Jezus dat wel begrijpen.”

Mijnheer de pastoor boog zich over haar heen en kuste haar vriendelijk op haar opgeheven voorhoofd. „Daaraan twijfel ik geen oogenblik, lief kind!” antwoordde hij.

Monsieur le Docteur moest den volgenden morgen vroeg weer vertrekken naar Lyon. Alice begreep dus, dat zij onverwijld de duiven bij hem moest brengen.

Na de toestemming gekregen te hebben van mijnheer de pastoor, haastte zij zich naar de duiventil, waar Blanche en Blanc nestelden, zich in slaap kirrend, vreedzaam temidden der andere duiven.

Alice klom naar boven en nam ze er voorzichtig uit. Terwijl zij de fijne kopjes strelde ging zij 't laddertje af en plaatste ze in een mand, die zij eerst gereed had gezet. Toen de mand gesloten was, liep zij op een drafje naar Monsieur le Docteur.

„Maar, kindjelijf,” zei hij verbaasd, toen ze het huis, waar hij logeerde, bereikt had; „bedoel je dus dat ik de duiven toch mee mag nemen voor Angélique? Maar zei je niet, dat je er geen afstand van kon doen? En bovendien vertelde je mij immers, dat deze duiven juist waren uitgekozen om door de herders te worden gedragen in de processie met het Kerstfeest?”

„Dat is allemaal zoo, Monsieur le Docteur,” antwoordde Alice zachtjes en wat verlegen, „maar toch, als u mij het geld voor de reis naar Lyon wil geven voor de duiven, dan zijn zij van u.”

„De reis naar Lyon?” herhaalde de verbaasde dokter, haar nieuwsgierig aanziende „Ja,” antwoordde Alice. „Ik moet het geld voor de reis naar Lyon hebben.”

De goede „Monsieur le Docteur” ondervroeg haar niet verder, nam de mand met duiven van haar over en gaf haar zooveel geld als de reis naar Lyon heen en terug kostte.

Maussane ligt niet aan een spoorwegstation. De menschen, die vandaar naar Lyon willen gaan, moeten dit met de diligence doen, getrokken door vijf sterke paarden, die gemend worden door Arnulph Manier. Monsieur le Docteur was al lang op weg naar Lyon, toen Alice den volgenden morgen klopte aan de deur van het huisje van blinde Barbara. „Kom binnen,” riep Barbara vanuit de kamer.

„Barbara, lieve Barbara, je zult weer kunnen zien, je zult weer alles kunnen zien, want hier is het geld voor de reis naar Lyon!” riep Alice, opgewonden naar haar toerennend en legde haar het geld in de handen, die open in haar schoot lagen.

Blinde Barbara was uit pure verbazing, niet in staat om te spreken, maar toen ze

wat was bekomen van die onverwachte verrassing, en van Alice hoorde, hoe zij aan het geld was gekomen, sprak zij heel beslist: „Je hebt je duiven verkocht? En dat voor mij? Neen, neen, Alice dat kan ik niet toestaan. Je moet dadelijk dit geld terugbrengen bij Monsieur le Docteur en hij zal je dan de duiven weer terug geven.”

Wat Alice ook zei, Barbara wilde niet luisteren. Pas toen mijnheer de pastoor eens ernstig met haar had gesproken en al zijn overredingskracht had gebruikt, stemde zij er tenslotte in toe.

„Begrijp je dan niet, Barbara, dat door dit voor je te doen, de kleine Alice alleen gehoorzaamt aan een goede en lieve ingeving van haar hart en dat men niet alleen moet kunnen geven, maar ook moet kunnen ontvangen? Daarom mag je haar dit niet weigeren.”

Toen sprak Barbara niet meer tegen.

Den dag dat blinde Barbara naar Lyon vertrok, was half Maussane bij het vertrek der diligence aanwezig, om haar vaarwel en geluk toe te wenschen. Mijnheer de pastoor in eigen hersoon hielp haar op haar plaats en gaf aan Arnulph Manier alle mogelijke inlichtingen waar hij haar in Lyon moest afzetten en hoe hij „Monsieur le Docteur” zou kunnen vinden.

De winter deed zijn intrede in Provence.

De velden waren kaal, en 's avonds deed de koude mistral de olijfbomen in lange grijze rijen hun kruinen buigen.

Barbara was nu reeds drie weken weg en den volgenden dag zou het groote Kerstfeest zijn, dat in Provence altijd op zoo bijzondere wijze gevierd wordt.

Alice wachtte met ongeduld op de aankomst der diligence, want zij dacht wel dat Barbara vóór het Kerstfeest thuis wilde zijn.

En zij vergiste zich niet.

Toen, met een ruk aan de teugels, Arnulph met de diligence de nauwe straat van Maussane inzwaaide en stil hield, was Barbara de eerste die uitstapte, maar zonder dat zij iemands hulp noodig had, want zij was nu niet langer meer „Blinde Barbara.” Dat kon een ieder dadelijk zien. Want niet alleen Alice had gewacht op de aankomst der diligence. Toen Barbara uitstapte kwamen haar dorpsgenooten van alle kanten aanloopen, uit alle kleine zijstraten, om haar te verwelkomen. De eerste onder hen allen was mijnheer de pastoor. Maar Barbara omhelsde het eerst van allen Alice en sprak haar hartelijk toe en zeide dat zij een boodschap aan haar moest overbrengen van Monsieur le Docteur. „Hij vraagt Alice, of je vanavond tegen zonsondergang naar den heuvel wil kijken, in de richting van Lyon.”

Het was reeds het uur waarop de zon onderging. Alice keek daarom oogenblikkelijk om, in de richting waar Lyon lag, zooals Monsieur le Docteur haar verzocht te doen. Alle aanwezigen keken eveneens om. Ver, héél in de verte, als sneeuwvlokken tegen den roze getinten heuvel, waren twee kleine vogels zichtbaar, die regelrecht naar Maussane vlogen. Zij vlogen hard.

Aller oogen waren vol belangstelling op hen gericht en toen de vogels dichter bij

kwamen en grooter werden, zag men, dat het duiven waren — duiven die terugkeerden naar huis.

Alice raadde welke duiven het waren, maar durfde het nog niet te gelooven. Zij hief haar armen op en met een stem vol liefde en verlangen riep zij uit: „Blanche en Blanc!”

„O Barbara, Barbara geloof je heusch dat zij dat zijn?”

Zij behoefde niet langer in twijfel te verkeerem. Met krachtigen vleugelslag de lucht doorklievend, als konden zij niet vlug genoeg voortvliegen, daalden de duiven en zetten zich toen, gelukkig kirrend, op haar uitgestrekte handen neer.

„De duiven van Alice!” „De duiven van Alice!” riepen de herders van Maussane verheugd uit, terwijl Alice zelf de mooie, blanke vogels tegen zich aandrukte.

Toen zij ze zoo vasthield merkte zij, dat er iets bevestigd was onder een vleugel van Blanche. Zij tilde voorzichtig den vleugel op en zag een klein rolletje papier, vastgemaakt aan een pen van den vleugel. Met bevende vingers maakte zij het los, en hield het vragend den pastoor voor: Mijnheer de pastoor vouwde het open en las luid, zoodat allen het duidelijk konden hooren:

„Mijn lieve Alice,

De duiven, die je gegeven hebt om blinde Barbara te helpen, sturen mijn kleine Angélique en ik je weer terug. Daar niets meer waard zal zijn om aan de voeten van het Kind Jezus neer te leggen als deze gave, waarmee je een medemensch geholpen hebt, vragen wij beiden of deze duiven toch mee mogen worden gedragen op het groote Kerstfeest in de processie der herders.”

Zoo werden de witte duiven van Alice toch meegedragen door de Kerk op het heerlijke Kerstfeest van Maussane.

Barbara, nu niet langer blind, stond rechtop in het breede schip der Kerk, en hield de hand van Alice in de hare, toen zij de herders langs zich zagen gaan met het witte lam en de witte duiven. Zij boog diep het hoofd en dankte haar Vader in den hemel.

